

Ets especial?

TEXT I FOTOGRAFIA

SÍLVIA CASTELLÓ DURAN*

Hola altre cop, Qsidors i Qsidores! Sabeu quin serà el color del 2018? Segons ha anunciat Pantone, el color del 2018 serà l'ULTRA VIOLETA 18-3838! Com us podeu imaginar estic molt contenta per diferents motius: - Jo fa anys que vesteixo SEMPRE de LILA. - Segur que serà un gran any per a Qstura. - Per fi, el món s'adona de les qualitats d'aquest color ben oblidat. - Aquest color simbolitza la transformació, originalitat, enginy i pensament visionari, és un color sense gènere, és el color de l'espiritualitat, és el color de la dona, és el color dels creatius i, sobretot, el color de la concòrdia (és el resultat de 2 colors contraris, el rosa i el blau). Avui tinc una proposta especial: Sou dels que us agraden les boines? Els barrets, les pameles? (sé que la gent ens mira de vegades per l'atreviment de portar-ne, en una societat que no hi està gaire acostumada, però el resultat és tan atractiu i interessant que ho instal·larem com a Moda del futur, recordeu que som uns creatius i visionaris!).

Doncs avui esteu de sort! Us explicaré com fer aquest projecte que m'acompanya de fa anys tots els hiverns... Nivell: fàcil! ▶

▶ **Material necessari:** 0,30 cm de teixit de feltre o llana o semblant; Màquina de cosir; Agulles; Fil; Tisores.

1. Patró, tallar i cosir: En primer lloc, tens una boina que et vagi bé? Si no, tranquils, en podem treure el patró, o bé crear-lo de nou agafant un paper quadrat per fer un cercle d'uns 27/30 cm de diàmetre, doblegant diverses vegades i marcant de la punta, fins a tallar el patró en rodó la meitat del diàmetre que necessitem.

2. Seguidament marquem 5 cm des de la part més ampla, per l'interior de la boina.

3. Encareu les 2 peces: i cosiu-ho a tot el voltant, doneu-li la volta i llestos! Si volem, podem posar-hi a l'acabat interior una cinta per la part de dins.

Aprèn més coses

- ▶ Podeu triar teixits de quadres, llisos, gruixuts, prims, amb visera o sense.
- ▶ Us aconsello que a la cinta interior utilitzeu un biaix, que sempre ens ajudarà més a fer el cercle interior.
- ▶ Sigueu atrevits que falta gent especial com vosaltres! I que la vida són 2 dies!!!
- ▶ Que tingueu un gran any LILA!

Comparteix

- ▶ Si ho desitges, també pots compartir projectes nous o fer consultes mitjançant: silvia@qstura.cat.
- ▶ Segueix-nos el primer diumenge de cada mes al *Dominical* del *Diari de Girona*!

Propostes

- ▶ Avui us convido a visitar la nova web de la nostra Escola: www.qstura.cat.

Pedra, paper i imatge

Tot i ser Llicenciada en Filosofia, Núria Merino (Girona, 1967) també s'ha format en pintura, gravat, tapís, vitrall, vídeo o fotografia. Imatges, lletres i paraules dialoguen en els seus treballs.

TEXT **EUDALD CAMPS***

Hi ha una tipologia d'artistes integrada per creadors poc amics de la reflexió abstracta, éssers «intuïtius» que veuen en l'especulació teòrica (o en el llenguatge mateix) un enemic que no només cal combatre sinó també, i com a condició necessària, superar mitjançant la derrota; a l'extrem oposat, hi ha autors compromesos amb tots els registres propis de la condició humana que, com Núria Merino, fan bones les velles recomanacions de Leonardo: «*Si las facultades son normales y bien equilibradas en el artista —sentenciava Pérez-Dolz referint-se al geni da Vinci—, la teoria no puede hacerle mal alguno, sino que le ayudará a resolver problemas que sin los estudios teóricos tendrían difícil o dudosa solución.*»

En aquest sentit, no hauria d'estranyar a ningú descobrir, al costat de propostes visuals tan potents com *Desmemòria* (2016), reflexions profundament poètiques i de gran calat com ara aquestes: «Perds la memòria —escrivia Núria Merino fa poc més d'un any— i les imatges es tornen borroses. No records allò llegit, i ara les pàgines són pedres de paper amb lletres i paraules que han perdut el sentit. Les línies traçades inventen geografies de l'oblit. En els textos hi ha paraules tatxades. I els diàlegs s'esborren. Il·legible,

FOTOS:
► Sobre aquestes línies, Núria Merino; a dalt, algunes de les seves creacions.
 EUDALD CAMPS

la memòria es desdibuixa, no aconsegueix remetre'ns als records, i ara tampoc ens permet oblidar, ens apropa a un passat imprecís que no sabem si ens pertany».

Per entendre'ns: l'aventura creativa de Núria Merino parteix de la introspecció més radical. I diem «parteix», i no pas «desemboca», de manera ben conscient: l'artista gironina espigola la realitat a la recerca d'aquells elements (idees o coses, tant s'hi val) que després interpel·larà servint-se de la sensibilitat i de l'intel·lecte a parts iguals. Pels lectors que coneguin el llibre *Una solitud massa sorollosa* de Bohumil Hrabal (per posar un exemple que no és qualsevol), la comparació pot resultar aclaridora: Hanta, el seu protagonista, porta mitja vida triturant i premsant

llibres en un subterrani sense adonar-se que s'està convertint, de forma totalment involuntària, en una persona culta. Del pou de soledat on es porta a terme el reciclatge emparat per l'economia submergida emergeix una cacofonia de veus que poden pertànyer a Goethe, Schelling, Leibniz, Hölderlin, Lao Tse, Erasme de Rotterdam, Hegel, Aristòtil, Plató, Sòcrates, Shopenhauer, Camus, Demòstenes, Schiller, Nietzsche, Kant, Cervantes... És a dir: tota la cultura occidental (amb alguna excepció sinòloga) formaria part d'un mateix embalatge de paper reciclat que, contra pronòstic, acaba essent un escultura d'inequívoca filiació postmoderna.

Escriu Hrabal: «Totes les bales [de paper premsat] resplendien enlluernadores, em sabia greu haver de lliurar-les tan aviat, m'hagués agradat gaudir-les més temps, anar devorant amb els ulls aquell espectacle d'imatges superposades com una escenografia teatral, amb el cor pesat de les mosques com a música de fons». La veritat és que l'obsessió de Hanta recorda, i molt, la que sol caracteritzar personalitats creatives com la de Núria Merino. Premsar fragments de paper, curiosament escollits en funció de les imatges o dels elements textuais que contenen, és una forma de collage que, en el fons, ens trasllada a la realitat prismàtica característica del nostre món. Ras i curt: ni la memòria ni el món són lineals, vindrien a recordar-nos totes les propostes de Merino, sigui quin sigui el seu format...

O, en paraules de Miquel Bauçà, un altre poeta atòmic: «La cultura és tot allò produït fora dels somnis».

